

Slava morală a Domnului Isus (10)

Ca marele Dătător

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 10.38-42

Luca 10.38-42: În timp ce mergea cu ucenicii Săi, Isus a intrat într-un sat. Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei. Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui. Marta era împărțită cu multă slujire, a venit la El și I-a zis: „Doamne, nu Îți pasă că sora mea m-a lăsat singură să servesc? Zi-i dar să mă ajute.” Dar răspunzând, Isus i-a zis: „Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.

Scena mică din Betania, care încheie acest capitol, este specifică evangheliei după Luca, dându-ne învățături importante despre adevăruri mari, de bază.

Cele două surori, numite aici, erau total diferite în felul lor de a gândi. Ele au fost puse la încercare, să se vadă dacă felul de gândire al lui Hristos era la lucru în ele; și sentința lui Dumnezeu în această privință are pentru noi o valoare foarte mare.

Casa, în care noi intrăm aici, aparținea Martei. Duhul Sfânt ne face cunoscut aceasta, deoarece este important ca noi să unim casa cu ea în gândurile noastre. Cu inima gata de a face un serviciu, ea a primit pe Domnul în casa ei și a îngrijit de El cât a putut mai bine. Aceasta corespundea lucrării ei și slujbei ei obositoare, așa a gândit ea. Marta a știut bine, că drumurile ei de la un capăt la altul al țării erau drumuri ale Samariteanului milostiv, care a mers pe jos și acolo unde alții doreau să meargă călare. Ea Îl iubea prea mult, ca să nu depună tot efortul să îngrijească de El.

Dar Maria nu avea nici o casă pentru El! În ceea ce privește duhul, ea era o străină – ca și El Însuși. Dar pentru aceasta ea l-a deschis inima ei sfințită prin credință și l-a făcut loc în ea. Ea și-a luat locul la picioarele Lui și a ascultat cuvântul Lui. Și ea știa la fel de bine ca și sora ei Marta despre oboseala Lui, dar ea a cunoscut și faptul că în El era o plinătate care triumfa peste orice oboseală. Și în loc să-l slujească cu mâinile ei, a vrut mai degrabă să aibă de la El un câștig pentru inima ei. În aceasta constă diferența dintre cele două surori. Ochii Martei au văzut oboseala Lui; ea a vrut să-l dea. Credința Mariei a înțeles plinătatea Lui; ea a vrut să primească de la El.

Aici s-a revelat duhul și felul de gândire al Fiului lui Dumnezeu. Domnul a primit îngrijirea adusă de Marta, atâta timp cât a fost vorba de îngrijirea simplă și harnică pentru nevoile Sale temporale; de îndată ce ea cu felul ei de gândire s-a pus în rivalitate cu atitudinea surorii ei Maria, ea a avut parte de mustrarea Domnului, și ea a trebuit să învețe, că Maria prin credința ei L-a înviorat mult mai mult decât ar fi putut ea face vreodată cu toată osteneala ei. Credința Mariei a prezentat într-un fel oarecare slava Sa proprie, divină. Nu că El ar fi avut nevoie de aceasta; dar credința Mariei a așteptat de la El, ca El cu toată oboseala Lui să fie în stare s-o hrănească și s-o învioreze. Ea ședea la picioarele Lui și asculta cuvântul Lui. Acolo nu era nevoie de nici un Templu, de nici o lumină a soarelui (Apocalipsa 21.22,23), căci Fiul lui Dumnezeu era prezent, și El însemna totul pentru ea. Aceasta era o onorare, pe care El a prețuit-o. Și realmente este așa, cât de fericită a fost ea în această taină a Lui!

Când altă dată El însetat și obosit de călătorie stătea la fântâna lui Iacov, El a uitat toate acestea, de îndată ce a putut să dea apă vie, pe care nici un vas de scos apă nu putea s-o scoată dintr-o altă fântână. La acest Izvor divin de apă vie s-a aflat și Maria, pentru ca, cu toată oboseala Lui, să se folosească de El.

Ce adevăruri minunate ne sunt dezvăluite aici! Dumnezeu nostru revendică pentru Sine chiar și locul celei mai înalte autorități și bunătăți suverane. El vrea să-I fim datori. Faptul că noi savurăm plinătatea Lui și o prețuim, este pentru El mai de preț decât toate slujbele noastre, pe care noi le putem face pentru El. Dacă El ar putea să aibă pretenții mai mari decât ar putea să-I dea toată creația, dorința Lui este totuși înainte de toate, ca noi să ne folosim de dragostea Sa și de bogățiile Lui de nepătruns. Noi Îl putem onora cel mai mult prin încrederea noastră în El; căci este o parte componentă a slavei divine, să dea, să binecuvânteze și dintr-o plinătate de neepuizat să lase să se reverse binele spre noi. Sub Lege El trebuia să primească de la noi, sub har însă El ne dă nouă.

Domnul nostru a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești”. El vrea să ocupe pentru toată veșnicia acest loc al Dătătorului; căci „fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” (Evrei 7.7). Este de la sine înțeles că El va fi preamărit de tot ce are suflare; dar din El Însuși, din tronul slavei Sale, va curge permanent un râu de binecuvântare – lumină spre bucurie, apă spre înviore și frunzele pomilor spre vindecare. Și Dumnezeu nostru Își va găsi bucuria și Își va arăta slava în aceea, că El rămâne pentru totdeauna Dătătorul.

Traducere de la: [Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus \(10\)](#)

Preluat din *The Evangelists*, pag. 241

Traducere: Ion Simionescu